
Jumala ei ole unohtanut sinua

By David Wilkerson

March 21, 2005 Oletko koskaan kärsinyt masennuksesta? Oletko ollut niin huolissasi ja neuvoton, että et ole saanut unta yöllä? Onko sinulla ollut aikoja, jolloin olet ollut niin alhaalla vaikeuksinesi, että kukaan ei ole voinut sinua auttaa ja lohduttaa? Oletko ollut niin alaspainettu, että sinusta jo tuntui, että elämäsi ei ole enää elämisen arvoinen ja että olet täysin epäonnistunut?

Minä en puhu nyt fyysisestä kunnosta. Enkä viittaa ihmisiin, joilla on jonkinlainen aivojen kemiallinen epätasapaino tai mielisairaus. Minä puhun uskovista, jotka silloin tällöin kamppailevat masennuksen kanssa, eivätkä he tiedä, mistä se johtuu. Eikä se aina johdu yhdestä syystä, vaan syitä saattaa olla monia. Ja kun heitä pommitetaan joka puolelta, kunnes he ovat niin masentuneita, että he eivät enää näe tietä eteenpäin.

Jos tämä kuvaus sopii sinuun, niin psalmi 77 kirjoitettiin sinua varten. Sen tarkoitus on ohjata sinut pois masennuksestasi ja pelostasi. Tämän psalmin kirjoitti mies nimeltään Aasaf, leeviläinen, Israelin pappissuvusta. Aasaf oli myöskin laulaja ja oli Daavidin asettama kuoron johtaja. Aasaf kirjoitti kaikkiaan 11 psalmia. Ja ne olivat täynnä vanhurskaita ohjeita Jumalan kansalle; minä kutsuisin häntä maallikkosaarnaajaksi.

Aasaf kirjoitti psalmin 77 sen jälkeen, kun hän oli joutunut hirvittävän masennuksen valtaan. Hänen tilansa paheni niin, että mikään ei häntä lohduttanut: "... minun sieluni ei lohdutuksesta huoli" (Ps.77:3). Tämä Jumalan mies oli niin suuressa epätoivossa, että ei kukaan voinut häntä sanoillaan vapauttaa siitä tilasta. Eikä Aasaf itse pystynyt sanomaan sanaakaan: "...minä olen niin levoton, etten voi puhua" (Ps.77:5).

Mutta Aasaf oli rukouksen mies. Näemme sen samasta psalmista, kun hän todistaa: "Minä korotan ääneni Jumalan puoleen ja huudan, että hän minua kuulisi" (Ps.77:2).

Olen varma, että Aasaf oli kuullut samanlaisesta todistuksesta Daavidista psalmissa 34: "Herran silmät tarkkaavat vanhurskaita ja hänen korvansa heidän huutoansa" (Ps.34:16). Daavid sanoo aikaisemmin tässä psalmissa: "Minä etsin Herraa, ja hän vastasi minulle, hän vapahti minut kaikista peljästyksistäni ... Tässä on kurja, joka huusi, ja Herra kuuli ja pelasti hänet kaikista hänen ahdistuksistansa" (Ps.34:5, 7).

Epäilemättä Aasaf oli kuullut kerrottavan Daavidin tapauksen, kun hän oli joutunut pakenemaan Saulia Gatiin. Daavid joutui näyttelemään hullua siinä kaupungissa pelastaakseen henkensä. Tämä paossa oleva Herran palvelija vaipui niin alas, tuntien epäonnistuneensa niin, että hän huusi Jumalan puoleen. Hän etsi Herraa tuskassaan, ja Daavid todistaa, että hän vapautui täysin. Jumala jopa pani laulun hänen sydämeensä.

Me näemme kuinka Daavid antaa uuden uskon laulun musikoilleen psalmissa 40. Psalmi kertoo: "... ja kuuli minun huutoni. Ja hän nosti minut ylös turmion kuopasta, lokaisesta liejusta ja asetti minun jalkani kalliolle, hän vahvisti minun askeleeni" (Ps.40:2-3).

Kun kansan ylistyksen johtaja Aasaf lauloi näitä lauluja vapautuksesta ja rukousvastauksista, hän välitti nuo totuudet Israelille, soveltaen ne lauluihin ja kuoroa johtaen yhdessä hengessä laulajien kanssa. Vieläpä hän omassa ylistyspsalmissaan, Ps.78, Aasaf moittii Israelia epäuskosta. Hän ojentaa heitä, kertomalla heille, että Jumala ei ollut vastannut heidän rukouksiinsa heidän syntinsä tähden:

“He kiusasivat Jumalaa sydämessänsä. Ja he puhuivat Jumalaa vastaan sanoen: ‘Voikohan Jumala kattaa pöydän erämaassa?... Voiko hän antaa leipää myös?’ Mutta sittenkin he yhä vielä tekivät syntiä eivätkä uskoneet hänen ihmeitensä. Mutta niskoittelullaan he kiusasivat Jumalaa, Korkeinta” (Katso Ps. 78).

Mutta nyt Aasafilla oli oma taistelu. Raamattu ei kerro meille, mikä aiheutti hänen masennuksensa. Mutta me tiedämme, että hänen sydämensä oli raskautettu, eikä hän voinut nukkua ollenkaan: “Sinä pidät minun silmäni valveilla” (Ps.77:5).

Tässä kohtaa Aasaf kirjoittaa, että hän oli pettynyt Jumalan vaitioloon: “Ahdistukseni aikana minä etsin Herraa ... hylkääkö Herra ikiajoiksi eikä enää osoita mielisuosiota? Onko hänen armonsa mennyt ainiaaksi, onko hänen lupauksensa lopussa polvesta polveen? Onko Jumala unohtanut olla armollinen?” (Ps.77:3, 8-10).

Onko tämä kertomus vain yhdestä hurskaasta epätoivoon joutuneesta miehestä Vanhassa Testamentissa, vai onko tämä kertomus monille rukoileville uskoville tänään?Voisiko kertomus Aasafista kuvailla sinun omaa hengellistä taisteluasi? Siinä oli vanhurskas, rukoileva, uskollinen mies. Aasaf ei ollut mikään aistillinen pahantekijä. Hän rakasti Jumalan sanaa ja opetti sitä seurakunnalle. Mutta hän joutui suuren masennuksen valtaan.

Hiljattain tehdyn kyselyn mukaan suurin osa amerikkalaisista kärsii psalmissa 77 kerrotusta Aasafin asennoitumisesta. Kysely osoittaa, että suurin osa uskoo Jumalan kuulevan rukoukset, mutta vain pieni osa uskoo, että Jumala vastaa heidän rukouksiinsa.

On totta, että Aasafin kokemus ei ole epätavallista uskoville. Se todellakin kuvaa sitä tulista koetusta, joka apostoli Pietarin mukaan on yleistä uskoville: “Rakkaani, älkää oudoksuko sitä hellettä, jossa olette ja joka on teille koetuksiksi, ikäänkuin teille tapahtuisi jotakin outoa” (1.Piet.4:12). Pietari sanoo meille tänä päivänä: “Teidän koetuksenne ei ole mitään uutta. Jumalan kansa on kokenut niitä vuosisatoja.

Olen havainnut, että viimeisen kahden vuosisadan suuret saarnaajat ovat kokeneet näitä syviä ja synkkiä koetuksia. Esimerkiksi Charles Haddon Spurgeon tunnetaan yhtenä kaikkien aikojen vanhurskaimpana sanan saarnaajana. Spurgeon oli rukouksen mies, joka etsi Herraa jatkuvasti. Mutta myös hän koki kovia masennuksia. (Noina päivinä se tunnettiin melankoliana).

John Fletcher on toinen Jumalan palvelija, joka kärsi suuria masennuksen aikoja. Hän toimi John Wesley'n alaisuudessa. Wesley kutsui Fletcheriä maailman vanhurskaimmaksi mieheksi. Kristuksen läsnäolo oli niin voimakkaana Fletcherin elämässä, että ihmiset menivät hiljaisiksi, kun hän astui huoneeseen. Tästä miehestä uhkui Kristuksen Henki.

Mutta Fletcher myös koki noita hirvittäviä syvyyksiä, joita Aasaf kuvasi. Hirvittävä masennus sai hänet valtaansa yhtäkkiä vaivaten häntä päiväkausia. Fletcher kärsi hirvittäviä eptoivon koetuksia, joita ei voitu selittää.

Andrew Bonar, vanhurskas, rukoileva yhdeksännentoista vuosisadan pastori, kuvaili kärsineensä samanlaisia kokemuksia. Hän kirjoitti päiväkirjaansa tuskastaan: “ Minä olen jäämässä jälkeen taivaallisessa kilpajuoksussa Jumala ei käytä minua sielujen voittamisessa niinkuin aikaisemmin ... Minun on päästävä vapaaksi pelosta ja epävarmuudesta ... Jotkut läheisimmät ystäväni eivät enää näytä ottavan osaa tarpeisiini.... Häpeä ja suru täyttää minut epäpyhyytteni tähden. Oi mitä olenkaan

kadottanut! Sydämeni riutuu minussa. Näkemäni pyhitys toisissa nuhtelee minua ... Minun ja Vanhurskauden Pojan välillä näyttää olevan pilvi. Minusta tuntuu, että Herra sanoo: 'Minä en enää tarvitse sinua...' "

Näyttää siltä, että pyhimmät, antautuneimmat ja rukoilevat Herran palvelijat joutuvat käymään läpi sellaisen hetken. He kaikki kuvaavat joutuneensa masennuksen kouriin. Ja harvat heistä voivat selittää, mistä nuo synkät pilvet tulivat. Se ei näytä useinkaan johtuvan jostain yksittäisestä syystä, vaan monista eri ongelmista, jotka kasaantuvat toistensa päälle.

Eikä edes vanhurskas, antautunut apostoli Paavali ollut immuuni masennukselle. Hän kirjoitti korinttolaisille: "...kuinka ylenpalttiset, yli voimiemme käyvät, meidän rasituksemme olivat, niin että olimme epätoivossa hengestämmekin" (2.Kor.1:8).

Kreikan sana, jota Paavali käyttää epätoivosta tässä jakeessa tarkoittaa: "Me emme ymmärtäneet sitä; me olimme epätoivoisia kuolemaan asti." Hän sanoo lyhyesti: "Me kaipasimme kuolemaa, koska emme ymmärtäneet, minkä läpi jouduimme käymään. Meidät oli painettu kestävykymme ohi."

On vaikea kuvitella, että nuo sanat tulivat Paavalilta. Kuka luotti enemmän Jumalaan kuin tämä peloton apostoli? Kuka paastosi ja rukoili enemmän kuin Paavali? Kuka sai yhtä paljon rukousvastauksia? Mutta Paavalinkin elämään tuli alakuloisuuden hetki, jollaista hän ei ollut ennen kokenut. Mistä tämä johtui?

Jotkut Raamatun tutkijat sanovat, että se johtui monista eri koetuksista. Siinä oli syvää henkistä tuskaa, joka johtui joidenkin hänelle rakkaiden henkilöiden kääntymisestä häntä vastaan. Nuo henkilöt eivät vain jättäneet Paavalia, vaan he levittivät hänestä valheita. He pilasivat hänen maineensa. Lisäksi Paavalilla oli sairaus, joka painoi häntä. Hän oli haaksirikossa useammin kuin kerran. Häntä vastaan juonittiin ja yritettiin ottaa hengiltä. Ja kaiken tämän lisäksi Paavali kanto huolta monesta seurakunnasta.

Tämä näyttää liian suurelta kuormalta yhden kannettavaksi. Mutta ei kuitenkaan kaikki tämä yhdessä selitä sitä suurta epätoivoa, jota Paavali tunsu. Hän kirjoitti: "Minä tunsin sellaista tuskaa, että en luullut selviäväni siitä. Minä luulin, että se tappaa minut."

Paavali kylläkin vapautettiin. Hän tuli ulos voitokkaana. Mutta hän ei koskaan unohtanut sitä hirvittävää epätoivon hetkeä.

Monet hurskaat ihmiset - kokonaan antautuneet, pyhitetyt, rukoilevat Jeesuksen palvelijat - tietävät mitä Aasafin huuto merkitsi. Heidän tilansa ei ole elämäntapa. Ei, he ovat yksinkertaisesti Jumalaa rakastavia, joita saatana on tullut kiusaamaan yli voimien. Samoin kuten Paavalikin, heitä painetaan yli kestävyyn.

Kristus on meidän esimerkkimme kaikessa elämään liittyvässä, eikä ahdistus ole mikään poikkeus. Jeesusta koskettaa meidän heikkoutemme. Jopa hän koki tuollaisen syvältä koettelevan hetken. Hän sanoi Andreaalle ja Filipukselle: "Nyt minun sieluni on järkytetty" (Joh.12:27). Kun Jeesus sanoi tämän, hän oli menossa ristille, tietoisena siitä, että hän oli lähellä kuolemaa. Kreikan sana järkytetty tässä tarkoittaa levoton tai häiritty.

Jeesus oli kasvokkain elämänsä vaikeimman koetuksen kanssa. Se todella oli niin synkkä, että hän myöhemmin huusi: "Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?" Hän sanoi niille, jotka ristiinnaulitsivat

hänet: "Mutta tämä on teidän hetkenne ja pimeyden valta" (Luuk.22:53).

Mikä lausunto Jeesukselta! Mutta Jeesus itse asiassa sanoi: "Tämä on saatanan hetki." Tuo aika juuri ennen hänen kuolemaansa oli vihollisen käytössä. Vihollinen kokosi kaiken voimansa vaivatakseen rukoilevan pyhän miehen sydäntä.

Samoin voit olla varma, että sinun synkin hetkesi on saatanan aikaansaama. Herra ei pane sellaista epätoivoa kansansa päälle. Kuinka me sen tiedämme? Samoin kuin Aasaf, me rukoilemme, palvomme, me etsimme Jumalan tahtoa, me haluamme täyden vapauden synnin vallasta. Ja juuri sellaisen elämän saatana haluaa pilata.

Samalla me saamme olla varmoja, että Jumala on sallinut tuollaisen hetken, joka koituu hyväksemme. Jeesus sanoi opetuslapsilleen: "...mitä pitäisi minun sanoman? Isä, pelasta minut tästä hetkestä" (Joh.12:27). Hän sanoi heille: "En osaa selittää tätä teille. Voin vain sanoa, että Jumala on sallinut tämän hetken, tämän pimeyden hetken."

Oletko koskaan ajatellut: "Mitä voin sanoa? En osaa sanoa kuvata, mitä olen läpikäymässä nyt. Minä olen järkytetty ja levoton, mutta en tiedä miksi. Älä pyydä minulta selitystä siihen, koska en voi."

Mikä voisi olla Jumalan tarkoitus sellaisella hetkellä? Paavali näyttää meille Jumalan määrätyn tarkoituksen synkkien koetustemme aikoina: "Kiitetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, laupeuden Isä ja kaiken lohdutuksen Jumala, joka lohduttaa meitä kaikessa ahdistuksessamme, että me sillä lohdutuksella, jolla Jumala meitä itseämme lohduttaa, voisimme lohduttaa niitä, jotka kaikkinaisessa ahdistuksessa ovat. Sillä samoin kuin Kristuksen kärsimykset runsaina tulevat meidän osaksemme, samoin tulee meidän osaksemme myöskin lohdutus runsaana Kristuksen kautta. Mutta jos olemme ahdistuksessa, niin, niin tapahtuu se teille lohdutukseksi ja pelastukseksi; jos taas saamme lohdutusta, niin tapahtuu sekin teille lohdutukseksi, ja se vaikuttaa, että te kestätte samat kärsimykset, joita mekin kärsimme; ja toivomme teistä on vahva, koska me tiedämme, että samoin kuin olette osalliset kärsimyksistä, samoin olette osalliset myöskin lohdutuksesta" (2.Kor:1:3-7).

Näetkö tässä Jumalan tarkoituksen? Kärsimystemme keskellä Henki lohduttaa meitä. Ja me puolestamme voimme tuoda lohdutusta toisille kärsiville. Tämä on Hengen työtä: tuoda lohdutusta hänen kansalleen jo koeteltujen kautta. Siksi me saamme tietää, että kun oma kärsimyksemme tulee suuremmaksi, Herran lohdutus tulee vielä suuremmaksi sisimmässämme.

Meidän postituslistallamme on kaksi rakasta veljestä nimeltään Israel ja Jesse Martin. Israel on 100 vuotta vanha ja Jesse on 102. Toinen lopetti työt 92-vuotiaana ja toinen 97-vuotiaana. He molemmat rakastavat Herraa ja ovat saaneet saarnojani postitse vuosia.

Nämä kaksi miestä eivät ole vain luonnollisia veljeksiä, vaan todella veljiä Herrassa. Molemmat todistavat, että elinikäisten koettelemuksien kautta ilo ja Hengen ihanuus ovat syventyneet heissä. He ovat todistaneet hirvittäviä onnettomuuksia vuosisadan aikana - suuri lama, kaksi maailmansotaa, hirvittäviä kuivuuden aikoja. Ja he ovat kärsineet henkilökohtaisesti pitkän elämänsä aikana. Mutta kuitenkin 100-vuotiaana nämä miehet pystyvät hymyilemään ja julistamaan varmemmin kuin koskaan ennen: "Kaiken tämän aikana Jumala ei ole kertaakaan unohtanut meitä." Tämä todistus kaiken läpikäyneistä on Pyhän Hengen lohdutus meille toisille.

Mikä vaivasi Aasafia niin, että hän ei voinut nukkua? Aasafin todistus oli: "Minä huudan Herran

puoleen, minä rukoilen yöllä, ja minä tiedän, että hän kuulee. Mutta minä en saa vastauksia rukouksiini.”

Tulee muistaa, että tämä israelilaisten kuoronjohtaja oli todistanut Jumalan luonteesta Psalmissa 50:15 : “Ja avuksesi huuda minua hädän päivänä, niin minä tahdon auttaa sinua, ja sinun pitää kunnioittaman minua.” Aivan varmaan Aasaf oli kokenut apua rukousten kautta. Hän oli saanut vastauksia esirukouksiinsa. Hän oli uskollinen palvelija, joka muistutti toisia luottamaan Jumalaan, eikä murehduttamaan häntä epäuskolla.

Mutta nyt kun epäuskon henki meni Aasafiin, hän ei päässyt siitä eroon. Hän kirjoittaa: “Ahdistukseni aikana minä etsin Herraa; minun käteni on yöllä ojennettuna eikä väsy; minun sieluni ei lohdutuksesta huoli” (Ps.77:3).

Silloin Aasaf muisti menneet koetuksensa ja muut vaikeutensa, joista hän oli selvinnyt. Hän sanoi: “Minä ajattelen muinaisia päiviä ... minä muistan yöllä kanteleeni” (Ps.77:6-7). Tämä uskollinen palvelija muisteli kuinka Jumala oli vastannut hänen rukouksiinsa, ja kuinka hän oli iloisena laulanut uskon voitoista.

Mutta nyt hän oli kasvatusten elämänsä suurimman koetuksen kanssa, ja hän oli alakynnessä fyysisesti, henkisesti ja hengellisesti. Hän sanoo: “Minä valitin, koska se oli liian raskas minun kestettäväkseni.”

Mitä Aasaf valitti? Hän sanoo: “Hylkääkö Herra ikiajoiksi, eikä enää osoita mielisuosiota? Onko hänen lupauksensa lopussa polvesta polveen? Onko Jumala unhottanut olla armollinen, onko hän vihassaan lukinnut laupautensa?” (Ps.77:7-9).

Aasafia vaivasivat nämä kysymykset ja hän kirjoitti: “Tämä on minun kärsimykseni.” Hän siis julisti: “Tämä minua vaivaa: Jumala on muuttanut. Herrassa on tapahtunut muutos, vaikka luulin tuntevani hänet.. Hän on jostain syystä muuttanut asenteensa minua kohtaan. Muistan kaiken hänen apunsa elämässäni aikaisemmin. Mutta nyt en enää saa apua. Jumala ei yksinkertaisesti suosi minua. Minusta tuntuu, että hän on heittänyt minut syrjään. Minä olen ymmällä, vaikeuksissa, tappiolla ja minusta tuntuu, että hän on kaukana koetukseni hetkellä. Minä tiedän, että hän kuulee rukoukseni, mutta hän ei vastaa niihin. Olen tullut siihen päätökseen, että Jumala on unohtanut minut. Hän ei enää vapauta kansaansa.”

Rakas ystävä, sinä ehkä et ole masentunut. Sinusta ei ehkä tunnu niin pahalta kuin Aasafista koetuksissaan. Sinä et epäile etteikö Jumala vastaisi rukouksiisi, ja sinä tiedät, että Herra ei ole suuttunut sinuun. Mutta sinulla voi kuitenkin olla pettymys sisimmässäsi. Voit olla turhaantunut, koska asiat eivät ole menneet aivan odotustesi ja suunnitelmiesi mukaan.

Tuollainen turhautuneisuus voi ilmetä eri alueilla: raha- ja työasioissa, avioliitossa, lapsissa, seurakuntatyössä. Mutta kaikilla muilla lähelläsi näyttää menevän hienosti. Sinun veljesi ja sisaresi Kristuksessa näyttävät menestyvän. Mutta sinun elämäsi seisoo paikallaan, tai kääntyy huonompaan suuntaan. Nyt olet alkanut pohtimaan: “Kuinka minä pääsen ulos tästä alaspäin menosta? Ei näytä olevan mitään toivoa.”

Kuinka me selviämme noista kauheista masennuksen ja alakuloisuuden kausista? Daavid pääsi alakuloisuudestaan laululla. Samoin myös teki Aasaf. Todellakin hyvin monet Jumalan pyhät ovat kautta aikojen vapautuneet masennuksestaan ja alakuloisuudestaan juuri tuolla tavalla.

Raamattu näyttää meille, että Daavid, Aasaf, Job ja monet muut Vanhan Liiton pyhät selviytyivät synkistä hetkistään, kun he muistelivat Jumalan uskollisuutta menneille sukupolville. Daavid kirjoittaa, että milloin vain hänen sydämensä tuli murheelliseksi: "Minä muistelen muinaisia päiviä, tutkistelen kaikkia sinun töitäsi ja ajattelen sinun kättesi tekoja" (Ps.143:5). Samoin teki Aasaf: "Minä muistelen Herran tekoja, minä muistelen sinun entisiä ihmetöitäsi" (Ps.77:11). Ja Aasaf sanoo sen koko Israelin puolesta: "He muistivat, että Jumala oli heidän kallionsa" (Ps. 78:35).

On ihana siunaus saada muistella Jumalan apua menneisyydessä. Viides Mooseksen kirja kertoo: "Ja muista kaikki, mitä on tapahtunut sillä tiellä... Varo ettet unohda..." (5.Moos.8:2, 11).

Mutta vanhojen siunausten muisteleminen oli enemmän kuin vain siunaus Vanhan Liiton pyhille. Se oli välttämätöntä hengelliselle kasvamiselle. Israelilaiset suorittivat kaikenlaisia rituaaleja ja muistojuhlia Herran avun kunniaksi.

Samoin tänä päivänä Jeesuksen Kristuksen seurakuntaa kehoitetaan muistamaan Jumalan aikaisempaa vapauttamista. Meillä tänä päivänä on vielä parempi muistuttaja kuin Vanhan Liiton aikana. Sillä Aasafin ja Daavidin päivien jälkeen Jumala on vuodattanut Pyhän Henkensä. Ja Henki asuu nyt meidän ruumiissamme.

Pyhä Henki ei ainoastaan lohduta meitä synkkinä hetkinämme. Hän ei ainoastaan tuo muistiimme Jumalan uskollisuutta menneisyydessä. Henki auttaa meitä ymmärtämään, mikä tarkoitus on noilla kuumilla koetuksilla. Ja hän tekee sen siksi, että uskomme ei sortuisi.

Me näemme eron Aasafin elämässä. Tämä hurskas mies ei valota meille asiaa psalmissa 77. Me emme tiedä, mitä tämä synkkä hetki sai aikaan hänen elämässään. Kaikki, mitä hän kykeni sanomaan: "Meren halki kävi sinun tiesi, sinun polkusi läpi suurten vetten, eivätkä sinun jälkesi tuntuneet" (Ps.77:20). Aasaf päätteli: "Jumalan teitä ei tunneta. Minä en tiedä, miksi hän salli minun vaipua sellaiseen masennukseen ja alakuloisuuteen. Mutta minä iloitsen, että hän vapautti minut."

Paavalin reaktio Uudessa Testamentissa on aivan erilainen. Hän sanoo meille: "Mutta meille Jumala on sen ilmoittanut Henkensä kautta, sillä Henki tutkii kaikkia, Jumalan syvyydetkin" (1.Kor.2:10). Sitten hän lisää tämän tärkeän asian: "Samoin ei myös kukaan tiedä, mitä Jumalassa on, paitsi Jumalan Henki" (1.Kor.2:11). Siis: "Ilman Pyhää Henkeä Jumalan teitä meissä ei voi ymmärtää."

Sinä et voi saada takaisin iloasi, rauhaasi ja lepoasi ennenkuin ymmärrät, miksi Jumala on sallinut sinulle Jobin kaltaisen koetuksen. Me emme koskaan tunne Jumalan rauhaa vaikeuksissamme ennenkuin hänen tarkoituksensa on tullut totuudeksi sieluissamme. Meidän on ymmärrettävä, että meidän synkkä aikamme, tai kivulias koetuksemme, on Jumalan sallima hänen itsensä kunniaksi. Mikä tarkoitus sillä on? Me tulemme olemaan Pyhän Hengen valtavan lohdutuksen kohteena.

Me tulemme ulos tulesta puhdistettuna ja vahvempana. Ja meille annetaan palvelustehtävä, joka on suurempi kuin kenenkään maailmankuulun saarnaajan. Mikä tuo palvelustehtävä tulee olemaan? Se on lohdutuksen ja voiton palvelustehtävä kärsiville ihmisille. Ja tämän palvelustehtävän tulos tulee olemaan kuten Daniel kuvasi: "Monet puhdistetaan, kirkastetaan ja koetellaan, mutta jumalattomat pysyvät jumalattomina, eikä yksikään jumalaton ymmärrä tätä, mutta taidolliset ymmärtävät" (Daniel 12:10).

Mikä valtava kutsumus meillä onkaan! Me kärsimme suuria koetuksia, että meistä tulisi Jumalan loduttavia käsiä toisia varten.

Kaksi vuotta sitten tyttäreni Debbie ja hänen miehensä Roger menettivät 12-vuotiaan tyttärensä Tiffanyn aivosyövälle. Minä tiedän sen tuskan, jonka läpi he menivät, pohtien yökaudet: "Mitä Jumala oikein tällä puhuu meille?"

Jokin aika sitten Debbie näki ostoskeskuksessa erään naisen istuvan, ja kyyneleet valuivat hänen poskillaan. Debbie kysyi: "Voinko mitenkään auttaa?" Nainen vastasi: "Sinä et voisi koskaan ymmärtää minun vaikeuksiani." Lopulta Debbie sai naisen kertomaan tuskastaan. Nainen sanoi: "Minun lapseni kuoli syöpään."

Tuolla hetkellä taivaan ihanuus laskeutui siihen. Debbie pani lohduttavat kätensä naisen ympärille. Ja kun tyttäreni kertoi naiselle oman kohtalonsa, molemmat naiset löysivät Jumalan parantavan rakkauden.

Rakas ystävä, Jumala ei ole unohtanut sinua synkän, syvän koetuksesi hetkellä. Jätän tämän psalmin kirjoittajan lohdutuksen sinulle: "Sillä sinä Jumala olet koetellut meitä, olet sulattanut meitä, niinkuin hopeaa sulatetaan. Sinä veit meidät verkkoon, panit kuorman meidän lanteillemme. Sinä annoit ihmisten ajaa päämme päällitse, me jouduimme tuleen ja veteen, mutta sinä veit meidät yltäkylläisyyteen... Mutta Jumala kuuli minua ja otti vaarin rukoukseni äänestä. Kiitetty olkoon Jumala, joka ei hyljännyt minun rukoustani eikä ottanut minulta pois armoansa" (Ps.66:10-12,19-20).

Copyright/Reproduction Limitations: This data file/publication is the sole property of World Challenge, Inc. It may be printed in its entirety for the reader's personal use or to pass on to family and friends. It may not be altered or edited in any way and all reproductions of this data file/publication must contain this copyright notice. This material is not to be posted or transmitted publicly/electronically on any Web site, Web page or FTP site other than: worldchallenge.org, davidwilkinson.org or tsculpitseries.org

© 2005 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771